

ALAINA URQUHART

**TEURASTAJA
JA PEUKALOINEN**

SUOMENTANUT JUHA AHOKAS

LIKE

Englanninkielinen alkuteos *The Butcher and the Wren*

Copyright © 2022 by Perimortem LLC
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-45766-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Omistan tämän kirjani äidilleni ja isälleni, joiden ei kuitenkaan ole välttämätöntä lukea sitä. Nämä tapahtumat eivät todellakaan ole teidän innoittamianne (kamala ajatus!), mutta kirjoittamaan te minua innoititte. Teille syntyi outo lapsi, ja jotenkin vain tiesitte, miten häntä käsitellä. Se herättää minussa ikuisesti ihmetystä ja kunnioitusta.

Ja Johnille, jolta saan luovan työn edellyttämää itseluottamusta.

Jumaloin sinua vuosi vuodelta enemmän.
Älä koskaan lopeta 1990-luvun R&B-balladien laulamista sopimattomissa tilanteissa.

Sekä kolmelle ihanalle lapselleni, jotka kirjoittavat parempia kirjoja kuin minä ja joilla on paremmat hiukset kuin minulla ikinä.
Te ette saa tätä kirjaa lukea. Pankaa se pois nyt.

ENSIMMÄINEN OSA

1. LUKU

TUULETUSAUKOISTA KUULUU KIRKUMISTA. Jeremy kuulee kyllä äänen, muttei reagoi siihen. Iltarutiinit ovat hänelle tärkeitä. Arkiset, jokapäiväiset askareet auttavat häntä pysymään omana itsenään. Sekin, että hän vääntää ikivanhaa kraanaa siistissä kylpyhuoneessaan, auttaa häntä keskittymään ja kiinnittymään todellisuuteen. Näin illan päätteeksi hän yleensä seisoo kylpyhuoneen peilin edessä. Hän on käynyt juuri suihkussa ja ajaa partaansa kaikessa rauhassa. Hän haluaa ryömiä lakanoiden väliin puhtaana niin mieleltään kuin ruumiltaan. Hän ei kiirehdi turhaan vaan varmistaa, että valmistautuu yöpuulle samalla tavalla joka ilta mahdollisista ulkopuolisista häiriöistä riippumatta.

Tänä iltana kirkaisut ovat kuitenkin niin kovia, että ne saavat hänet keskeyttämään toimensa. Hän tuijottaa peiliin ja tuntee raivon sekoittavan ajatuksensa. Tunkeutuvan yhä syvemmälle tajuntaan. Hän ei pysty ajattelemaan kuunnellesaan nyt miltei jo rytmikästä huutoa, joka kantautuu kellarista. Hän ei ole oikeastaan koskaan voinut sietää kovia ääniä. Kun hän joutui lapsena meluisan väkijoukon keskelle, hänestä

tuntui kuin häntä puristettaisiin ruuvipenkissä. Nykyään hän kaipaa vain rämeen ääniä. Sirkkojen ja sammakoiden konsertti rauhoittaa häntä kuin lämmin peitto. Luonto tarjoaa aina parhaan taustamusiikin.

Hän yrittää sulkea korvansa kirkumiselta. Hänen iltarutiininsa on pyhä. Hän huokaisee, sipaisee otsalle valahtaneen vaalean hiussuortuvan takaisin paikalleen ja napsauttaa lavuaarin vieressä olevan radion auki. Jos luontoa ei oteta lukuun, hän saa lohtua äänistä vain silloin, kun kuuntelee musiikkia. Hän odottaa helpotuksen tunnetta, mutta Draken ”Hotline Bling” räikää kaiuttimista, ja hän sulkee radion välittömästi. Aina välillä hänestä tuntuu kuin hän olisi syntynyt väärälle aikakaudelle.

Hän pesee hitaasti veren ja lian käsistään yrittäen olla välittämättä tuskaisista voihkaisuista, joita kantautuu edelleen tuuletusaukoista. Hän tuijottaa peilikuvaansa. Vuosi vuodelta hänestä näyttää siltä, että poskipäät vain jatkavat kohoamista ja työntyvät yhä voimakkaammin esiin. Se on oudolla tavalla miellyttävä ikääntymisestä johtuva piirre, ja hän pitää sitä siunauksena. Monet mielestään järkevät ihmiset ihailevat kaunismuotoista kalloa. Useimmat heistä eivät edes ymmärrä, kuinka primitiivinen sellainen näkemys on. He kieltäytyvät hyväksymästä psyyken alkukantaista puolta, joka on hioutunut miljoonien vuosien aikana esivanhempien usein julmia muotoja saaneista tavoista selviytyä hengissä. Juuri niitä piirteitä evoluutio on pitänyt hyödyllisinä. Ihmiset ovat vain liian tyhmiä ymmärtääkseen, että julmuuden varaan rakentuva geenipooli vaikuttaa heidän mieltymyksiinsä.

Hän itse ei näytä siltä, että olisi eksynyt turmeluksen tielle. Hän vaikuttaa varsin harmittomalta, aika ajoin suorastaan hyveelliseltä. Sen vuoksi homma toimii. Tropiikista löytyy kasvi

nimeltä jättipökövehka, jota kutsutaan ”ruumiskukaksi”. Mikään suuressa ja kauniissa kasvissa ei viittaa siihen, että se voisi olla vaarallinen. Mutta kun kasvi kukkii noin kymmenen vuoden välein, se erittää hajua, joka tuo mieleen mätänevän ruumiin. Jättipökövehka selviytyy yhtä kaikki. Kukoistaa jopa. Hänestä välittyvä vaikutelma ei eroa paljoakaan ruumiskukasta. Ihmisiä kerääntyy katsomaan tuota eriskummallista kasvia, ja sitä ihaillaan yleisesti sen omituisuudesta huolimatta.

Huomenna on torstai. Torstait ovat hänen perjantapäiviään, vaikka hän ei voi sietää, kun ihmiset lausuvat sellaisia latteuksia. Siitä huolimatta hän on hemmotellut itseään ottamalla perjantait vapaaksi töistä siitä lähtien, kun aloitti toisen vuoden Tulanen yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa. Vaikka hänen on jaksettava käydä parilla luennolla, perjantaina alkaa hänen viikonloppunsa. Viikonloppuisin hän tekee suurimman osan työstään. Hän on erityisen innoissaan ajatellessaan tulevaa viikonloppua, sillä hänellä on suuria suunnitelmia nykyisten vieraidensa varalle. Jos hän haluaa toteuttaa nuo suunnitelmansa täydellisesti, se edellyttää luonnollisesti sitä, että hän onnistuu lisäämään vielä yhden henkilön heidän ryhmäänsä.

Emily tosiaankin liittyy heidän seuraansa. Hän on tutkiskellut asiaa viikkoja sen jälkeen, kun pyysi Emilyn parikseen biologian laboratoriossa, ja on nyt varma, että tyttö tarjoaa hänen kaipaamansa haasteen. Emily käy lenkillä säännöllisesti ja välttää roskaruokaa, joten hän ei luultavasti väsy helposti. Hän asuu kahden kämppäkaverin kanssa Ponchatoulassa, jossa he ovat vuokranneet suuren vanhan talon kampuksen läheltä. Vaikka Emily avautuikin vähän liian mielellään uudelle laboratoriarilleen, hän on oikein pätevä, itsenäinen ja älykäs, mistä kaikesta on hänelle hyötyä tosipaikan tullen. Emilyn

uusilla tovereilla on heilläkin arvonsa, mutta Jeremy arvelee, että viivytyään sen verran kauan jo hänen vieraina, heistä ei ole selviytymään kaikista aktiviteeteista, joita hän on heidän varalleen suunnitellut.

Kaksi muuta vierasta ovat saaneet kärsiä jonkin verran yksityisyytensä loukkauksista sen jälkeen, kun saapuivat edellisenä lauantai-iltana. Hän tapasi heidät Buchanas'-baarissa ja onnistui hankkiutumaan juttusille heidän kanssaan ilman edeltäviä valmisteluja. Yleensä hän tutustui ajan kanssa tuleviin vieraisiinsa, kuten Emilyyn, mutta nuo kaksi tipahtivat hänen syliinsä kuin tilauksesta. Aivan kuin maailmankaikkeus olisi pyytänyt häntä viemään roskat. Hänellä ei tietenkään ollut mitään syytä kieltäytyä.

Katie ja Matt ovat tuskallisen tavallisia. Heiltä puuttuu kyky omaperäiseen ajatteluun, ja he olivat liiankin innokkaita seuraamaan kotiin luustoltaan kaunista ihmistä vain sillä perusteella, että heille luvattiin huumeita. Katie ja Matt tietävät nyt tehneensä huonon päätöksen. Jeremy kuulee jälleen tuskaisen valituksen purkautuvan tuuletusaukosta ja huomaa menettävänsä kärsivällisyytensä.

Hän jättää iltarituaalinsa kesken ja kiirehtii portaita pitkin kellariin vieraidensa luo. Hän kuulee välittömästi, miten Katieen hiljaiset voihkaisut vaihtuvat pelokkaisiin kiljahduksiin, ja panee merkille, miten hentorakenteinen tyttö vahahtaa nähdessään hänen lähestyvän.

”Sinun on käsitettävä, että et ole kotonasi”, hän sanoo ja tuijottaa tyttöä tämän sameisiin ruskeisiin silmiin.

Katie on toivottoman tavanomainen. Kuivunut veri on liimannut ruskeat elottomat hiukset kaulaa vasten. Ulkoisen olemuksensa puolesta hän on valkoista roskaväkeä, vaikka on yrittänyt epätoivoisesti salata sen. Hieman hiirimäisten etu-

hampaiden purentaa voisi pitää hurmaavana, ellei Katie olisi mielikuvitukseton tomppeli. Kun Jeremy lähestyi häntä baarissa, hän oli kertomassa Mattille kouluajoistaan ja siitä, miten oli ollut cheerleaderina – sääliävä tarina vaikutti kaukaa haetulta ottaen huomioon hänen nykyisen ylipainonsa. Jeremy tarkistaa siteet, joilla Katie on kiinni tuolissaan, ja varmistaa, että tipan kautta valuu nestettä elimistöön. Letkussa ei ole tukoksia, ja pussi on yhä melkein täynnä.

”Matt käyttäytyy kunnioittavasti. Ota hänestä mallia, Katie.” Hän hymyilee leveästi ja osoittaa Mattin hiljaista ja liikumatonta ruumista, joka on lysähtäneenä tuolissa Katien vieressä.

He molemmat tietävät, että Matt oli pyörtynyt Jeremyn edellisen käynnin aikana luultavasti siksi, että meni sokkiin. Katie alkaa nyhykyttää äänekkäästi, jolloin Jeremy pyörittää silmiään. Katie testaa häntä, yrittää selvittää, löytyisikö hänestä myötätuntoa, ja häntä alkaa tympiä yhä enemmän naisen epätoivoisuus. Hän seisoo hiljaa pimeässä naisen vieressä ja kytkee virran kaiuttimeen kahden tuolin välissä. Edwyn Collinsin ”Girl Like You” alkaa soida kellarissa. Hän virnistää itsekseen. Viimeinkin kunnon biisi.

”No niin, nyt kuulostaa jo paremmalta.” Hän keinahtelee musiikin tahtiin ja antaa Katielle aikaa tointua.

Ensimmäisen kertosaakeen lopulla Katie alkaa vaikertaa kovaan ääneen. Yhtään epäröimättä Jeremy sieppaa pihdit Katien tuolin takaa ja yhdellä nopealla liikkeellä repäisee allöttävän vaaleanpunaisen kynnen naisen vasemmasta peukalosta. Hän tarttuu kirkuvaa Katieta hiuksista ja nykäisee tämän lähemmäs niin, että heidän otsansa koskettavat toisiaan.

”Jos vielä inahdatkin, alan kiskoa hampaita irti”, Jeremy uhkaa. ”Ymmärrätkö?”

Katien onnistuu nyökätä, ja Jeremy viskaa pihdit nurkkaan. Hän iskee silmää ja poistuu yläkertaan.

Varttuessaan Jeremy ei ollut tiennyt paljoakaan armeliaisuudesta. Ei hän ollut tiennyt silloin paljon muustakaan. Hänen isänsä oli kova mutta reilu mies, joka odotti tiettyä alistuvaisuutta kotonaan niin vaimoltaan kuin pojaltaan. Jos Jeremy tavoitti isän juuri oikealla hetkellä, tämä tarjosi hänelle tarkkaan punnittuja neuvoja ja opetuksia, jotka pysyisivät aina hänen mielessään. Kaupungissa lentokoneasentajana työskennellyt isä huolsi lentokoneita ja niiden laitteistoja. Vaikka isän työ ei vaatinut muodollista koulutusta, Jeremy oli aina ylpeä siitä, että isä työskenteli juuri lentokoneiden parissa, ja malttoi tuskin odottaa, että pääsi vilkaisemaan noita ihmiskunnan suurimpia keksintöjä. Mutta jos sattui huono hetki, isä nöyryytti häntä julmasti.

Vaikka isä oli luonteeltaan arvaamaton, Jeremy odotti joka päivä hetkeä, jolloin isä palasi töistä kotiin. He eivät puuhastelleet paljoakaan yhdessä, mutta Jeremyä se ei haitannut. Vietettyään koko päivän äitinsä seurassa hän nautti miellyttävästä hiljaisuudesta katsoessaan isän kanssa televisiota illan päätteeksi. Yleensä äiti suhtautui häneen täysin välinpitämättömästi, mutta syyti hänelle hetkittäin ylettömästi huomiotaan, aivan kuin ei pystyisi säätelemään kiintymystään. Äidin tunteet vaihtelivat äärimmäisyydestä toiseen.

Aina kun Jeremy halusi saada etäisyyttä oikukkaisiin vanhempiinsa, hän turvautui kirjoihin. Täyttyessään seitsemän hän ei ollut vielä aloittanut koulua. Niin välinpitämättömästi kuin hänen äitinsä häneen muutoin suhtautuikin, tämä vei hänet St. Charles Avenuen poikkikadun kirjastoon pari kolme kertaa viikossa. He kävivät kirjastossa aina arkisin, kun hänen isänsä oli töissä. Jeremy ei ymmärtänyt tuolloin, että

hänen äitinsä raahas lastaan kirjastoon, jotta voisi harrastaa seksiä kirjastovirkailijan kanssa. Joka tapauksessa poika oppi siinä samalla jotain hyvin oleellista pettämisestä: oli parempi olla kertomatta isälle, että äiti jätti hänet kuljeksimaan yksin hyllyjen väliin siksi aikaa, kun vetäytyi takahuoneeseen herra Carrawayn kanssa. Mutta mikä tärkeintä, Jeremy oppi varastamaan. Hän kantoi kotiin kirjoja takkinsa alla tai repussaan luottaen siihen, ettei äiti häntä tutkisi. Nykyään Jeremy on melko varma siitä, että muut työntekijät yksinkertaisesti sääliivät häntä ja ummistivat silmänsä, kun hän omasta mielestään teki joka viikko ison keikan.

Aina silloin tällöin neiti Knox, yksi kirjastovirkailijoista, yritti keskustella hänen kanssaan. Eräänä päivänä neiti Knox rohkaistui kysymään ääni huolesta väristen, oliko kotona kaikki hyvin. Jeremy ei vastannut vaan pyysi neiti Knoxilta kirjaa, jossa kerrottaisiin lobotomiasta. Hän oli vastikään lumoutunut arkaaisesta lääketieteellisestä menetelmästä ja sen innokkaasta harjoittajasta, tohtori Walter Freemanista. Edellisenä viikonloppuna hänen isänsä oli katsonut televisiosta ”Broken Minds” -nimisen *Frontline*-jakson uusintaa. Se oli järkyttävä katsaus psyykkisesti sairaiden hoitoon, ja siinä esiteltiin aivoleikkauksia, joita tehtiin erilaisia diagnooseja saaneille potilaille, mutta varsinkin skitsofreenikoille. Leikkauksissa katkottiin oletettuja hermoratojen verkostoja, joista potilaan epätyypillisen käyttäytymisen katsottiin johtuvan.

Tohtori Freemanin otsalohkoleikkaukset kiehtoivat häntä erityisesti. Leikkauksen lempinimi ”jäänaskalilobotomia” kiihdytti hänen mielikuvitustaan. Hän näki mielessään kuvia valkotakkisesta kirurgista, jolla oli pakkomielteenään tutkia mielisairaiden aivoja. Kun Jeremy vuonna 1992 kuuli uutisissa puhuttavan lobotomiasta huolettomasti menetelmänä, jolla

sarjamurhaaja Jeffrey Dahmer vaienssi uhrinsa, hän närkästyi pahemman kerran. Vähämielinen Dahmer kuvitteli valmistavansa käyttöönsä zombeja ruiskuttamalla siivousaineita ja happoa uhriensa aivoihin. Mies oli täysi imbesilli. Jos Dahmer harjoitti ”lobotomiaa”, Ted Bundy kävi ”treffeillä”. Jeremy saattoi miltei kuulla tohtori Freemanin kääntyvän haudassaan.

Nuori Jeremy janosi tietoa. Ja koska hän jatkuvasti jäi vaille älyllisiä virikkeitä, hän tyydytti tiedonjanoaan tekemällä koikeita. Isältään varhain kuulemansa neuvo palasi usein hänen mieleensä.

”Poika, jos haluat oppia jotain, sinun on avattava se, mitä tutkit.”

2. LUKU

JOPA NÄIN PIKKUTUNNEILLA Louisianan ilma tuntuu painostavalta. Oikeuslääkäri, tohtori Wren Muller räpyttelee yhä unisia silmiään noustessaan autostaan kuumankostean pimeyden keskellä. Hän vilkaisee kelloaan, ja häntä puistattaa. Olisipa mahtavaa, jos rikolliset voisivat lakata edes pariiksi kuukaudeksi tekemästä pahojaan juuri kahdelta yöllä.

Hänen jalkojensa alla on vetistä ja tiheää kasvillisuutta, ja hän ottaa tukea neulasensa karistaneen syressin esiin työntyvistä juurista. Hänestä tuntuu siltä kuin puun koukeroiset juuret voisivat tarttua hänestä kiinni, ne tuovat mieleen jonkin kansantarujen ränehirviön mädäntyneet kädet. Hän pysähtyy ja antaa silmiensä tottua edessä loistavaan keinovaloon. Kolmen poliisin taskulamput osoittavat jotain alhaalla joenpenkereellä. Valokeilat leikkaavat pimeyttä luoden entistäkin tummempia varjoja ympäristöön. Kontrasti on tervetullut. Tapahtumapaikan ääriiviivat tarkentuvat.

Kuolleen naisen puolialaston ruumis lojuu vedenrajassa kasvavassa pitkässä heinikossa. Pää ja hartiat retkottavat sameassa vedessä. Loput ruumista on käpertyneenä heinikossa. Nainen

on pitkä ja keskipainoinen. Wren vilkaisee taakseen ja näkee paareja kantavien apulaistensa jääneen vähän jälkeen. Vaikka heitä on kolme, he joutuvat ponnistelemaan, kun myöhemmin kuljettavat ruumiin rämeeltä pois.

Vain pari viikkoa aiemmin tutkijat olivat löytäneet nuoren naisen ruumiin mätänemästä Twelve Mile Limit -baarin takaa. Tuo ruumis makasi vatsallaan lammikossa, ja pahanhajuinen suovesi oli kastellut sen yllä olleet vaatteet läpimäräksi. Tarkastellessaan aluetta Wren panee merkille tapausten yhtäläisyydet, ja vaikka hälytyskellot alkavat soida, hän vaimentaa ne. Hän ottaa jokaisen ruumiin vastaan ilman ennakkoluuloja tai odotuksia. Keskittäessään kaiken huomionsa tähän yksittäiseen kuolleeseen naiseen hän painaa mieleensä, että etsii vielä tappajan mahdollisesti jättämiä viestejä. Kun edellinen uhri löydettiin pari viikkoa sitten, löytyi myös useita kirjansivuja, jotka oli rypistetty ja tungettu uhrin kurkkuun. Sivut olivat vetisiä ja suurimmaksi osaksi pilalla, mutta yksi sivu oli miltei ehjä, ja siitä oli erotettavissa teksti: ”7. luku”.

Wren lähestyy varovasti tämänhetkistä tapausta. Kuolleelta naiselta puuttuu paita, hänellä on yllään vain likaiset farkkushortit ja siniset rintaliivit. Vatsassa on syvä vaakasuora viiltohaava. Näyttää siltä kuin joku olisi aikonut poistaa sisäelimet karkealla teräaseella. Wren ei voi olla ajattelematta, kuinka huumaava kaskaiden konsertin on täytynyt tuolloin olla. Sitä se on nytkin, kun väsynyt tiimi yrittää konstruoida naisen viimeisiä hetkiä. Ajatteliko murhaaja naiselta viemiään viimeisiä henkäyksiä raahatessaan tämän elottoman ruumiin tänne mätänemään? Moraaliltaan kieroutuneiden ajatukset kiehtovat Wreniä. Vielä enemmän häntä kiehtovat kuitenkin kuolleen viimeiset ajatukset.

Hän kääntyy katsomaan rikospaikkaa ja näkee punotun rannekkeen kuolleen naisen vasemmassa ranteessa. Alun perin ranneke on ollut todennäköisesti väriltään puhtaanvalkoinen, mutta nyt se näyttää kuluneelta ja käytetyltä. Hän ajattelee naista ostamassa perin tavallista koristetta. Hän näkee mielessään naisen poimivan rannekkeen käteensä ja kääntelevän sitä ennen kuin päättää hankkia sen. Rihkamakaupassa tehty heräteostos, jonka kuolema on nyt ikuistanut.

Hän huomaa kävelleensä kuolleen viereen. Hänen avustajansa auttavat häntä kiskomaan ruumiin kaltevaan rinteeseen ja nostamaan hitaasti pään vedestä. Nyt hän pääsee tarkastelemaan kuollutta paremmin: lautumia on jo ilmestynyt tämän kasvoihin. Veri on lakannut virtaamasta sydämen pysähtyttyä, noudattanut hetken painovoiman lakeja ja norunut pitkin kasvoja kunnes on hyytynyt läikiksi, jotka tahraavat nyt poskia ja otsaa. Hämärässä valossa on vaikea nähdä tarkasti, mutta Wren arvelee, että lautumat ovat violetinpunaisia, mikä viittaisi siihen, että uhri on vetänyt viimeisen henkäyksensä kymmenisen tuntia aiemmin. *Livor mortis* alkaa yleensä jo puoli tuntia kuoleman jälkeen, mutta lautumia ei näe varmasti kuin vasta parin kolmen tunnin kuluttua. Noin kuuden tunnin jälkeen ne tummuvat, ja violetin sävyn erottaa jo harjaantumatonkin silmä. Kun kuolemasta on kulunut puoli vuorokautta, lautuma on laajimmillaan.

Wren silmäilee kuolleen kasvoja ja pysähtyy tuijottamaan pysyvästi kauhistunutta ilmettä. Kaulassa on pahoja mustelmia. Ne ovat selkeitä merkkejä kuristamisesta; hän painaa mieleensä, että tutkii niitä tarkemmin ruumishuoneelle palattuaan. Hän sujauttaa purppuranväriset kumihanskat käteen ja tunnustelee vielä kaulan ruhjeita.

Hän taputtelee kuolleen naisen taskuja varoen osumasta mihinkään tilaa vievään tai terävään. On uskomatonta, kuinka

monta kertaa hän on kiittänyt mielessään tätä ylimääräistä varotoimenpidettä tunnistettuaan huumeruiskun ulkoapäin ja vältettyään matkan klinikalle. Vakuututtuaan, ettei vaaraa ole, hän tutkii kuolleen taskut sisältä muttei löydä mitään – ei mitään, mistä uhrin henkilöllisyyden voisi selvittää.

”Löytyikö lähettyviltä mitään? Lompakkoa?” Wren kysyy vaikka tietää jo vastauksen.

Hän katsoo kolmea poliisia, jotka valaisevat häntä taskulampuillaan. Kaikki kolme pudistavat päätään vahvistukseksi.

Oikealla seisova nuorukainen heilauttaa taskulamppuaan yliolkaisesti ruumista ympäröivällä alueella. ”Emme näe sen enempää kuin tekään. Näkyvillä ei ole lompakoita, henkilöpapereita eikä aseita.”

Vaikka Wren ei pidä miehen asenteesta, hän nyökkää ja kääntelee kuolleen naisen raajoja paljastaen haalistuneen tatuoinnin, joka on joskus muinoin tehty naisen hauikseen. Näyttää siltä, että siihen on kuvattu ristityt kädet, joiden välissä on rukousnauha.

”Antakaa kamera”, Wren sanoo ja ojentaa kätensä irrottamatta katsettaan tatuoinnista.

Yksi apulaisista, tulokas, rientää hakemaan kameran laukustaan ja asettaa sen haparoiden hänen käteensä. Wren nappaa pari kuvaa tatuoinnista ennen kuin jatkaa ruumiin tutkimista.

”Saamme parempia kuvia ruumiinavauksen yhteydessä, mutta aina kannattaa pelata varman päälle ja napsia ylimääräisiä. Koskaan ei tiedä, mitä kuljetuksen aikana voi tapahtua. Koska meiltä puuttuu henkilötodistus, tarvitsemme kaikki mahdolliset tunnistet, tai hän saa odottaa ruumishuoneella kuukausia”, hän selittää ojentaessaan kameran takaisin kuolemansyöntutkijan apulaiselle ja naksauttaessaan rystysiään.

Hän tietää, että tapa on kamala, mutta se on yhtä kaikki hänen tapansa. ”No niin, minkä perusteella voimme arvioida kuolinajan?”

Wren katsoo kahta nuorta suojattiaan, ja molempien kasvot valahtavat välittömästi kalpeiksi.

Toinen selvästikin tietää vastauksen ja yrittää kertoa sen. ”Niin, tuota, lautuma...”

Hän kumartuu eteenpäin ja osoittaa kuolleen naisen punertavia kasvoja.

Wren hymyilee vähän pilkallisesti ja nyökkää. ”Kyllä, se on kaikkien nähtävissä. Entä vähemmän ilmeinen menetelmä?”

Hän tietää, että nuorukainen ei ole tyhmä. Hoksottimet eivät vain ole vielä kovin nopeat, mutta poika tietää, mitä on tehtävä. Nopeus tulee ajan myötä. Pian hän toimii rikospaikalla ja laitoksella ilman, että hänen tarvitsee pysähtyä miettimään.

Hän haroo mustia hiuksiaan näyttäen vähän ahdistuneelta ja ehdottaa: ”Mitataan lämpö peräsuolesta?”

Wren on ampuvinaan häntä sormipyssyllä, mutta virnistää sitten ja pudistaa päätään. ”Sinulla leikkaa nopeasti. Jos olisimme tasalämpöisessä ympäristössä, vastauksesi olisi erinomainen. Valitettavasti emme voi luottaa siihen tai edes toivoa sitä, että lämpötila on pysynyt lempeässä kolmessakymmenessä asteessa koko sen ajan, kun nainen on ollut täällä.” Wren viittoilee paareja kohti ja ohjeistaa: ”Avatkaa ruumispussi, että saamme vietyä hänet pois.”

Apulaisten avatessa valkoista ruumispussia Wren jatkaa: ”Olit oikeassa lautuman suhteen. Se on nyt korkeimmalla tasolla, mikä tarkoittaa kahdentoista tunnin aikaikkunaa. Tartu käsivarteen.”

Molemmat apulaiset lähtevät liikkeelle, ja Wren nyökkää antaen molemmille luvan tarttua kuolleen naisen käteen.

”Yrittäkää käännellä sitä”, hän sanoo ja katselee, kun he yrittävät liikuttaa kumpaakin kättä suuntaan tai toiseen.

”Vau, sehän on jäykkä”, sanoo Wrenin suojatti.

Wren vetää kumihanskojaan ylemmäs. ”Juuri niin. Kuolonkankeus on täydellinen, ja lihaksia on mahdoton liikuttaa. Kankeus ei ole lauennut vielä. Mitä se tarkoittaa?”

Paikalla olevat poliisit ovat selvästi ärsyyntyneitä. He huoakailevat äänekkäästi ja katsovat taivaalle aivan kuin heillä olisi jotain muuta tekemistä siihen aikaan yöstä. Heidän teennäinen kärsimättömyytensä ei hetkauta paljonkaan Wreniä. Jos hänen on oltava hereillä ja keskellä rämettä kolmelta aamulla, hän haluaa vähintään kouluttaa paria tulokasta siinä samalla.

Häntä lähimpänä oleva apulainen nousee ja oikaisee housujaan. ”No, tämä tapaus sopii kahdentoista tunnin aikaikkunaan. Jäykkyyden perusteella kuolinhetkestä saattaa olla jopa kauemmin, enimmillään kolmekymmentä tuntia.”

Nyt alkaa sujua.

Apulaisen kasvava itseluottamus on lupaavaa. Wrenillä on niin paljon juttuja, että hänellä on käyttöä kaikelle päteväälle avulle.

”Oikein. Entä mitäs meillä täällä on”, hän sanoo ja osoittaa pöriseviä mustia karpäsiä, joita kaikki huitovat pois kasvoiltaan. ”Tiedän, että tästä ympäristöstä löytyy lukemattomia ötököitä, mutta tämä pikku kaveri on raatokarpänen. Ne saapuvat ensimmäisinä ruumiin luo ja laskevat munia, joista kehittyy matoja. Aivan vielä täällä ei matoja näy, mutta munat voivat olla jo paikoillaan. Arvioitu aika pätee edelleen. Tappaja on voinut iskeä jopa keskellä päivää. Kuka tekijä sitten onkin, röyhkeyttä paskiaiselta ei puutu.”

Tulokkaat esittävät tarkkaavaisia oppilaita, mutta se, miten he siirtävät painoa jalalta toiselle ja keinuttavat vartalooaan py-